

Neobtěžuje se zavřít dveře – rychlost je zřejmě důležitější faktor – a o vteřinu později začne zvracet. Našpulím rty. „Jsi v pořádku, zlato?“ zavolám a silou vůle se přinutím vstát z postele. Bože, já mám takovou kocovinu. Ale můžu si za ní sám, takže zatnu zuby a jsem zticha. Dojdu akorát ke dveřím do koupelny, když vyhodí včerejší večeri. Tělo se jí svíjí v křehkých pažemi objímá záchodovou mísu.

„V pořádku,“ hlesne, znovu sebou škubne a vyzvrací dezert.

Skloním se k ní, pohladím ji po zádech a zastrčím jí několik uvolněných pramenů vlasů za uši. „Je to určitě holka,“ řeknu, vytáhnu pár papírových kapesníků z krabice a podám jí je.

Zhluboka se nadechne a vydechne, klesne na podlahu a vyčerpaně se o mě opře. Posunu se dozadu až ke zdi a přitáhnu si ji k sobě. Usadím si ji mezi nohy a obejmu ji kolem ramen. „Jak to víš?“

„Protože takhle těžké pořízení může být jen se ženou.“ Nakloním se k ní a jemně ji kousnu do ucha. Tiše se zasměje a přitulil se ke mně ještě blíž. Tohle je moje Rose. Klidná. Vyrovnaná. „Cítíš se líp?“

„Ani ne,“ špitne. „Ty?“

„Taky ne,“ přiznám a vzdychnu jí do vlasů. Nevím, co jí mám říct. Nevím, co bude dál. Návrat do Miami byl vždycky v plánu, ale oba – a tím myslím Jamese a sebe – jsme tenhle plán měli mnohem radši, když jsme si mysleli, že je Medvěd mrtvý. Řešit byznys, a přitom se snažit zajistit, aby Rose a Beau byly v bezpečí, bylo příliš stresující. Tohle už znova nechci. Nechci se vyhýbat bombám, ohlížet se přes rameno a neustále se hádat s manželkou.

Problém je, že nemám na výběr, a Rose nereaguje zrovna dobře na to, když je zahnaná do kouta. Když nám někdo bere možnost volby.

„Co bude teď?“ zeptá se váhavě.

Teď se vrátíme do Miami a vyřešíme ten zsranej problém. Jednoduché. Ale jednoduché to nebude, ne pro mé

zdraví, a už vůbec ne pro mé manželství. „Teď,“ řeknu a přesunu jí ruce na břicho, „uděláš, co ti řeknu, a budeš se soustředit na tohle.“

Přitiskne své ruce na mé a jemně je hladí. „Zatímco ty se vracíš do války,“ zašeptá a zní téměř smířeně. Ale copak má na výběr? Copak má *kdokoli* z nás na výběr? Medvědův včerejší telefonát nebyl jen zdvořilým upozorněním na to, že jsme totálně selhali v pokusu zlikvidovat našeho největšího nepřítele. Byl varováním.

A tak tahle zsraná záhada pokračuje.

„Pojď,“ řeknu a pobídnu ji, aby vstala. Objemu ji kolem ramen a společně sejdeme do kuchyně, kde ji posadím na židli a vyndám z lednice ten zelený sajrajt, který poslední dobou pije. Přivedl ji na to James a já jsem si docela jistý, že z toho musí zeleně už i chcát. Naleju jí trochu do sklenice a džbán postavím na kuchyňskou linku. Rozhlédnu se kolem a chvíli poslouchám. Něco je jinak. „Kde je Daniel?“

„Zůstal u tvé matky.“ Napije se a významně povytáhne obočí. Ví, na co myslí. Myslí na to, že bych byl moc nerad, kdyby mě ten kluk viděl opilého. A má pravdu.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptám se.

„Zatímco ty budeš osnovat vraždu?“

Vrhnou na ni unavený pohled, podám si vodu a vezmu si pár prášků na bolest. „Rose, zlato, nechci, aby ses stresovala.“

„Danny, prosím tě.“ Její sklenice dopadne na desku stolu trochu prudčeji, než je nutné, ale já nemám strach s žádných létajících objektů mířících na mou hlavu. Je příliš vyčerpaná a sotva se udrží na nohou, natož aby po mně mohla silou něco mrsknout. Ta její nevolnost se vleče, ale doktor je spokojený – a když je spokojený doktor, jsem spokojený i já. „Chceš mi říct, abych se o tebe nebála?“ zeptá se.

„Ano, přesně to ti chci říct.“ Vyndám ze skříňky čerstvé pečivo a narovná ho na talíř spolu s máslem a džmemem. „Tvoje obavy jsou zbytečné, protože všechno bude v pořádku.“ Položím talíř na stůl a posadím se vedle ní.